

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/64/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1224200653
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:1224200653.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova 7/A, Bratislava, dieťa matky: A. C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, F., právne zastúpená: JUDr. Andrej Gara, advokát so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, a otca: A. B. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. H. XX, I. C. G. G., Rakúska republika, o návrhu matky na nahradenie súhlasu za otca vo veciach maloletého, o ktorých sa rodičia nevedia dohodnúť a o nariadení neodkladného opatrenia, o odvolaní matky proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava II zo dňa 28. marca 2024, č.k. 5P/30/2024-53, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. ustanovil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava za opatrovníka pre maloletého v predmetnom konaní, výrokom II. vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a konanie zastavuje a výrokom III. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie vo výroku II. právne súd odôvodnil podľa ustanovení § 9, § 161 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a podľa čl. 7 ods. 1 Nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111 z 25. júna 2019 o právomoci a uznávaní a výkone rozhodnutí v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností a o medzinárodných únosoch detí (Brusel IIb). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že matka maloletého A. B. sa návrhom z 19.02.2024 domáhala nahradenia súhlasu za otca na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v súvislosti s psychiatrickým vyšetrením maloletého, ako aj nariadenia neodkladného opatrenia. V rámci skúmania procesných podmienok v zmysle § 161 ods. 1 CSP súd konštatoval, že tu ide o konanie vo veciach rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu a poukázal na čl. 7 ods. 1 Nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111, podľa ktorého súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania.

3. Súd dôvodil, že uznesením Okresného súdu Bratislava I (t. č. Mestský súd Bratislava II) č. k. 2P 47/2020 - 2744 zo dňa 17.1.2023, právoplatným dňa 21.11.2023 a vykonateľným dňa 26.11.2023, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 15CoP/8/2023-3103 zo dňa 25.10.2023, ktorým bolo uznesenie prvoinstančného súdu potvrdené), súd nariadil návrat maloletých detí, J. a A. do krajiny ich obvyklého pobytu, a to do Rakúskej republiky. Uvedené konanie je právoplatne skončené a súd preto poukázal na skutočnosť, že obvyklým pobytom maloletých detí je aj bola Rakúska republika. Z tohto dôvodu súd posudzoval právomoc slovenského súdu v zmysle Nariadenia Brusel IIb, a teda podľa miesta

obvyklého pobytu maloletých detí, ktorý už bol jednoznačne ustálený v označenom konaní sp. zn. 2P 47/2020 o návrat maloletých detí do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní, pričom maloleté deti majú obvyklý pobyt v Rakúskej republike. V zmysle vyššie uvedeného je tu neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, spočívajúci v nedostatku právomoci súdu Slovenskej republiky, a preto súd podľa § 9 CSP v spojení s § 161 ods. 1 a 2 CSP, vyhlásil, že nemá právomoc a konanie zastavil.

4. Nad rámec uvedeného súd uviedol, že návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nebolo možné vyhovieť ani nariadením predbežného opatrenia podľa čl. 15 nariadenia Brusel IIb, nakoľko dôvody, ktoré matka uvádza vo svojom návrhu, sú len dôvody konštatované jedným rodičom, nepodložené a nepreukázané žiadnymi dôkazmi. Za daných okolností nevznikla potreba dočasnej úpravy pomerov detí a potreba ochrany maloletého. Z konaní vedených na tunajšom súde je zrejmé, že maloletý je vo faktickej starostlivosti matky, ktorá vytrvalo odmieta akýkoľvek kontakt maloletého so svojím otcom. Snaha matky v tomto smere nie je žiadna, priam opačná, keď matka demonštruje svoj negatívny postoj k otcovi, nekomunikuje s ním a tak priaznivé podmienky pre zdravý vývin dieťaťa, práve pre jej pasívny postoj ani nemôžu byť vytvorené. O trovách konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 52 CMP.

5. Proti výroku II. tohto rozhodnutia podala v zákonnej lehote odvolanie matka, ktorá je toho názoru, že v danom prípade rakúske sudy nemajú v zmysle Nariadenia rady EÚ č. 2019/1111 právomoc konať, a jednoznačne majú právomoc vo veci konať slovenské sudy. Súd neoprávnenne zasiahol do viacerých práv maloletého dieťaťa garantovaných Ústavou SR a došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Súd sa žiadnym spôsobom nevyssporiadal so skutočnosťou, že maloletý A. mal v čase začatia konania obvyklý aj faktický pobyt na území SR, v súčasnosti navštevuje všetky mimoškolské aktivity a krúžky na území SR, z čoho preukázateľne vyplýva, že na Slovensku má centrum svojich záujmov ako aj života. Nie je preto dôvodné, aby predmetné konanie prebiehalo mimo jurisdikciu slovenských súdov, teda územia štátu, v ktorom maloleté dieťa fakticky žije a realizuje svoje záujmy a potreby. Týmto zároveň došlo aj k porušeniu práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného aj rodinného života a maloletému bolo aj odňaté právo na poskytnutie zdravotnej starostlivosti, garantované Ústavou SR.

6. Podľa názoru matky prvoinštančný súd sa vôbec nezaoberal otázkou najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa, keď svojvoľne a absolútne nezmyselne vylúčil v predmetnom konaní jurisdikciu slovenských súdov a nezmyselne navrátil maloleté deti pod jurisdikciu rakúskych súdov napriek tomu, že maloletý sa fakticky zdržiava na území SR. Z čl. 7 ods. 1 Nariadenia EÚ č. 2019/1111 vyplýva, že základnou zásadou nariadenia je, že najvhodnejším miestom na rozhodovanie vo veci rodičovských práv a povinností je súd toho členského štátu, v ktorom má dieťa obvyklý pobyt v čase začatia konania. Maloletý A. mal v čase začatia konania obvyklý aj faktický pobyt na území SR, a to s poukazom na aplikačnou praxou ustálený výklad pojmu „obvyklý pobyt“, ktorým sa chápe miesto, ktoré odzrkadľuje istú mieru začlenenia dieťaťa do sociálneho a rodinného prostredia. Maloletý je vo veku kedy vie formulovať vlastné názory a z jeho vyjadrení jednoznačne vyplýva, že na Slovensku má centrum svojich záujmov a života, chce na Slovensku zostať bývať a žiť, verbalizoval svoju túžbu študovať na škole na Slovensku a túži len po jednom a to, aby otec konečne začal rešpektovať a prihliadať na jeho záujmy, nielen na to čo chce on. Hlavnou úlohou poručenského súdu je hájiť a presadzovať záujmy maloletých detí a nie záujmy rodičov, čo sa však v danom prípade nedeje, v prípade prenesenia právomoci na rakúsky súd sa uprednostní záujem otca a nie maloletého. V dôsledku otcovho nežiaduceho správania maloletý otcu dlhodobo odmieta, otec nepozná jeho zdravotný stav a nezohľadňuje jeho potreby ale len svoje záujmy. Matka poukázala na to, že dňa 05.01.2024 Mestský súd Bratislava II vydal uznesenie, ktorým nariadil výkon rozhodnutia návratu maloletých detí do Rakúskej republiky, avšak po tom, ako sa sudca porozprával s maloletými deťmi a vypočul si ich názory, od nariadenia výkonu upustil. Matka má za to, že právomoc súdov SR je v konaniach o výkon rodičovských práv a povinností k maloletému A. daná, keď sú splnené kritériá určovania právomoci súdu a síce obvyklým pobytom dieťaťa, ktoré tu má trvalý ako aj faktický pobyt, všetky mimoškolské aktivity a krúžky, má od narodenia slovenské štátne občianstvo, obvyklý pobyt jeho matky, ktorá sa o maloletého dennodenne stará, je taktiež v SR, kde má trvalý i faktický pobyt, trvalý pracovný pomer, rodinu, známych a priateľov, je tu sociálne a zdravotne poistená, má tu ošetrojúceho lekára, ovláda slovenský jazyk a má slovenskú štátnu príslušnosť, pričom treba prihliadať na skutočnosť, že dieťa nasleduje obvyklý pobyt rodiča, ktorý zabezpečuje jeho starostlivosť. Nariadenie vychádza z názoru, že záujem dieťaťa ochráni najlepšie súd toho členského štátu, ktorý je dieťaťu najbližší a má tam najlepšiu príležitosť posúdiť všetky rozhodujúce okolnosti. Maloletý sa pritom nepretržite zdržiava na území SR, kde si aktuálne plní povinnú školskú dochádzku, má tu

zabezpečené zdravotné poistenie a zdravotnú starostlivosť s pravidelnými intervenciami špecialistov vzhľadom ku zdravotnému stavu a potrebám maloletého, má tu rodinu a priateľov, voľnočasové aktivity, väzby, ovláda slovenský jazyk, ktorý je aj jeho vyučujúcim jazykom a má slovenskú štátnu príslušnosť. Je teda nepochybné, že maloletý má na Slovensku nielen centrum svojich záujmov, ale v dôsledku plynutia času, počas ktorého sa na Slovensku zdržiava, navštevoval v SR predškolské zariadenie a aktuálne navštevuje školské zariadenie, čiže tu má aj svoj obvyklý pobyt. Matka poukázala na judikatúru Súdneho dvora v otázke určovania obvyklého pobytu (C-523/07, C-497/10, C-512/17) a na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil a rozhodol, že v predmetnom konaní má právomoc vo veci konať Mestský súd Bratislava II, alternatívne aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Otec ani kolízny opatrovník sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

8. Krajský súd Trnave ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou (§ 355 a § 357 CSP), prejednal vec bez ohľadu na rozsah a dôvody podaného odvolania (§ 65 a § 66 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

9. Predmetom konania vedeného pred súdom prvej inštancie bola vec starostlivosti súdu o maloleté dieťa, konkrétne návrh matky na nahradenie súhlasu otca v otázke rozhodovania rodičov o podstatných veciach súvisiacich s výkonom rodičovských práv a povinností, vrátane jej návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a konanie zastavil.

10. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

11. Odvolací súd po preskúmaní postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolacej argumentácie i celého obsahu spisu konštatuje, že rozhodnutie v napadnutom výroku II je vecne správne a zákonné. V danom prípade prvoinštančný súd správne konanie zastavil po zistení, že nemá právomoc vo veci konať, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho skutkovými zisteniami aj právnymi závermi (§ 387 ods. 2 CSP) a ani s prihliadnutím na odvolaciu argumentáciu matky maloletého nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov odchýliť. Na zdôraznenie správnosti a vzhľadom k odvolacím námietkam matky dopĺňa iba nasledovné:

12. Podľa § 35 Zákona o rodine, ak sa rodičia nedohodnú o podstatných veciach súvisiacich s výkonom rodičovských práv a povinností, najmä o vystaňovaní maloletého dieťaťa do cudziny, o správe majetku maloletého dieťaťa, o štátnom občianstve maloletého dieťaťa, o udelení súhlasu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a o príprave na budúce povolanie, rozhodne na návrh niektorého z rodičov súd.

13. Podľa § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

14. Podľa § 9 CSP, ak spor alebo vec nepatrí do právomoci súdu Slovenskej republiky, súd konanie bezodkladne zastaví.

15. Podľa § 161 ods. 1, 2 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

16. Podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

17. Podľa čl. 7 ods. 1 Nariadenia Rady EÚ 2019/1111 z 25. júna 2019 o právomoci a uznávaní a výkone rozhodnutí v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností a o medzinárodných

únosoch detí (Brusel IIb), súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania.

18. Podľa čl. 18 Nariadenia Rady EÚ 2019/1111 z 25. júna 2019, ak sa začalo konanie na súde členského štátu vo veci, v ktorej podľa tohto nariadenia nemá právomoc konať vo veci samej a ktorá patrí podľa tohto nariadenia do právomoci súdu iného členského štátu, súd aj bez návrhu vyhlási, že nemá právomoc.

19. Z obsahu návrhu matky je zrejmé, že v predmetnej veci ide o vec týkajúcu sa výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, pričom vychádzajúc z nariadenia Brusel IIb v takejto veci majú právomoc súdy členského štátu EÚ, v ktorom má toto maloleté dieťa v čase začatia konania obvyklý pobyt. Odvolanie matky obsahuje argumentáciu na podporu jej tvrdenia, že miestom obvyklého pobytu maloletého je Slovenská republika, ktorej je štátnym občanom, maloletý sa tu fakticky spolu s matkou zdržiava, chodí tu do školy, má centrum svojich záujmov a života, a kde chce podľa jeho vlastného vyjadrenia zostať bývať a žiť, čo s poukazom i na judikatúru Súdneho dvora EÚ má svedčiť o naplnení podmienok obvyklého pobytu dieťaťa v Slovenskej republike, odvolací súd jej ale nemohol dať za pravdu, pretože uvedené skutočnosti už boli podrobne skúmané v súvisiacom návratovom konaní, na ktoré správne poukázal prvoinštančný súd.

20. Z uznesenia Okresného súdu Bratislava I č.k. 2P/47/2020-2744 zo dňa 17. januára 2023 pritom vyplýva, že súd nariadil návrat maloletých detí A. B. a J. B. do krajiny ich obvyklého pobytu, do Rakúskej republiky (výrok I.), nariadil matke maloletých, aby maloletého deti navrátila na územie Rakúskej republiky do 5 dní od právoplatnosti tohto uznesenia (výrok II.) s tým, že v prípade, že matka v súlade s výrokom II. tohto uznesenia na územie Rakúskej republiky deti nenavráti, je otec maloletých oprávnený po uplynutí stanovenej lehoty maloleté deti prevziať za účelom ich návratu do krajiny obvyklého pobytu t.j. na územie Rakúskej republiky (výrok III.). Z uznesenia Krajského súdu v Trnave č.k. 15CoP/8/2023-3103 zo dňa 25. októbra 2023 vyplýva, že odvolací súd na odvolanie matky proti vyššie označenému uzneseniu Okresného súdu Bratislava I rozhodol tak, že toto uznesenie potvrdil, keď sa plne stotožnil so súdom prvej inštancie v tom, že podstatným pre ustálenie krajiny obvyklého pobytu maloletých detí bol účel a charakter ich pobytu v Rakúsku. V prejednávanej veci pri zodpovedaní otázky obvyklého pobytu maloletých pred ich premiestnením matkou súd vychádzal z celkového obrazu rodinného prostredia maloletých, vyhodnoteného v kontexte histórie rodiny od roku 2014, kedy s rodičmi spolu s deťmi presťahovali do Rakúskej republiky a v nadväznosti na uvedené odvolací súd súdu prisvedčil záveru, že maloleté deti mali bezprostredne pred ich premiestnením na území Slovenskej republiky, ku ktorému došlo dňa 08.07.2020 matkou bez súhlasu otca, obvyklý pobyt na území Rakúskej republiky, ktorý nadobudli na základe dohody rodičov, pričom jurisdikciu nad maloletými deťmi vo vzťahu k rozhodovaniu o opatrovníckom práve vykonáva rakúsky súd. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 21.11.2023 a vykonateľnosť dňa 26.11.2023.

21. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uzatvára, že podmienky a kritériá rozhodujúce pre určenie, či obvyklým pobytom maloletého A. je Rakúsko alebo Slovensko boli už – i cez prizmu najlepšieho záujmu maloletého - preskúmané vo vyššie označenom návratovom konaní a po riadne vykonanom dokazovaní bolo ustálené, že krajinou obvyklého pobytu maloletého je Rakúsko, pričom stále platí, že maloletý bol na území Slovenskej republiky premiestnený neoprávnené, o čom v konečnom dôsledku rozhodol súd. Preto pokiaľ matka za uvedenej situácie podala dňa 28.02.2024 predmetný návrh vo veci súvisiacej s výkonom rodičovských práv a povinností k maloletému A. na Mestský súd Bratislava II, tento návrh bol podaný na súde, ktorý na konanie nemá právomoc, keďže vec spadá do jurisdikcie rakúskych súdov.

22. Vzhľadom na povinnosť súdu skúmať v každom štádiu konania, či sú splnené procesné podmienky, za ktorých môže konať vo veci (§ 161 CSP), správne potom postupoval prvoinštančný súd, ktorý po zistení, že na konanie nemá právomoc, konanie podľa § 9 CSP zastavil, keďže ide o neodstrániteľnú podmienku konania. Vzhľadom k okolnostiam veci i podľa názoru odvolacieho súdu iné rozhodnutie, než k akému dospel prvoinštančný súd, neprichádzalo do úvahy, a keďže súd rozhodol v súlade so zákonom nemožno hovoriť o porušení žiadnych ústavných práv maloletého dieťaťa ani jeho matky. Pokiaľ ide o prípadnú potrebu vydania predbežného opatrenia v zmysle matkinho návrhu, odvolací súd nemal za osvedčené, že by išlo o naliehavý prípad vyžadujúci okamžitý zásah súdu, pričom v podrobnostiach odkazuje na bod 18 odôvodnenia napadnutého uznesenia.

23. Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd podané odvolanie ako nedôvodné a preto uznesenie prvoinštančného súdu v napadnutom výroku II ako aj v závislom výroku III postupom podľa § 387 ods. 2 z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

24. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle § 52 a § 58 CMP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

25. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).